

A magyar sebesültek hősi viselkedése.

A szerb hadjáratban megsebesült egyik gazdatiszt, aki mint honvédkáplár szolgálta az igaz ügyet, írja barátjának:

— Boldog vagyok, hogy e nagyszerű háboruban részt vettem és nemsokára ismét visszatérhetek a harctérre, hogy végig küzdjem a háborút, vagy pedig ha úgy rendeltem, elvérezzem abban a megnyugtató tudatban, hogy *egy parányit hozzájárultam én is a nagyszerű alaphoz*, melyből majdan a nagy, áldásos béke fog kiemelkedni, mely szeretett hazánk felvirágzását és a magyar boldogulását biztosítani fogja, — adja Isten, hogy így legyen!

— A háboru korántsem oly borzalmas, mint azt az itt-ott olvasottak és hallottak után elképzelte az ember. Az ütközet, melyben megsebesültem, roppant véres volt, 1000 emberből 430 maradt épen, a tisztikarnak pedig körülbelül 80 százalék vesztesége volt, azonban mindamelllett visszavetettük az ellenséget pozíciójából, elfoglaltuk azt a helyet, melyet meg szállni feladatunk volt.

— Hiába kerestem a „hörögő haldokló”-kat és a „jajgató, segítségért kiáltó” sebesülteket; ezek nem voltak sehol.

A harctéren sűrűn elszórt halottak nagyon csendesek, haláluk ugyszólván pillanatok alatt következik be és arcukon valami békés nyugalom honol. A sebesültek nem jajgatnak, nem kiabálnak segítségért, hanem egymást kötik be és igyekeznek egymáson, a mennyire tehetik, segíteni, sőt ha egyik-másik lágyabb szívé elkezd keseregni, azt még le is hurrogják. Mindegyik igyekszik tehetetlenségét palástolni és nagyon megható jeleneteket láttam, mint igyekeznek egyik a másikon segíteni. Láttam sebesültet, akinek a karja át volt löve és utban a költőhely felé, hátára vett egy jární nem tudó sebesültet és fájdalma dacára, roppant erőfeszítéssel magával vitte.

— Egy káplár, akinek mindkét lába át volt löve, négykézláb mászott, — dacára roppant fájdalmának, — kétszáz méternyire a patákhöz, hogy sebesült társának vizet hozzon.

— A háboru nem tompítja, nem durvítja el az emberi érzéseket, hanem ellenkezőleg: nemesíti az ember lelkét. Ahol az ember ilyen nagyszerű példákat lát, ott eltűnnek a háboru borzalmai, ott csak annak fenséges szépségét látja az ember s csak boldog lehet, hogy ilyen katonákkal egy sorban harcolhat.

A mi katonáink.

— Moraht őrnagy csapatainkról —

A *Berliner Tageblatt* közli Moraht őrnagy, az ismert nevű szakértő véleményét csapataink képessége felől.

Hiddenburg főhadiszállásáról érkező közlemények ellenségeinknek bizonyára nem valami kellemesek. Ez alkalommal különös helyről hangsúlyozzák a szövetségesek elszakíthatatlan egységét és azt a teljes egyetértést, amely úgy a két hadviselő állam hadvezetőségében, mint harcoss csapatában megnyilvánul. A német hadsereg a magyar-osztrák szövetségesekben értékes és megbízható segítséget talált. Mi a háboru kezdete óta ennek az álláspontnak voltunk a szószólói és minden ellentétes ítélettel szembe szállottunk, amely a magyar és osztrák csapatok harci értékét kétségbe vonta. Az én véleményem ennek a hadseregnek a háboru értékéről a saját tapasztalataimon nyugszik, amelyet már jó régen, legfőképpen azonban az 1913. évi csehországi hadgyakorlatokon szereztem. És azt, a mit akkor a B. T. hasábjain kifejtettem, most e háboruban azok a tisztek igazolták, akiknek képességéről Csehországban meggyőződhettem. Ők is kiemelik, hogy az osztrák-magyar gyalogság nem áll a mieink mögött, hogy támadásuk hevessege, kitartásuk a védelemben és disciplinájuk éppen olyan magaslaton áll, mint a mi csapatainké.

Egy lovastiszt, akinek véleményére ad-

hatok valamit, aki vaskereszttel diszitve tért haza Dél-Csehországból (ott a szolgálata következtében állandó összeköttetésben volt Dankl hadseregével), különösen kiemelte előttem a magyar-osztrák lovasság nagyszerűségét. A lovas-szolgálat minden ágában a legkitünőbbet nyújtják. Lóanyaguk kifartó és sok szakértelemmel van ápolva és kiképezve. Az attacknál, tüzelésnél, a felderítésnél, a gépfegyver-szolgálatnál a magyar-osztrák lovasság a született képességen kívül bámulatosságot mutat, amely különösen akkor feltűnő, ha e soknyelvű emberanyagot tartjuk szem előtt. A magyar-osztrák tüzéség minden lehetőt megtesz, ami szervezésétől megkivánható. Sokkal többet nyújt, mint a külföld várta, amely nemsokára értékelte szövetségeseink tüzéségét. A vezetők között irigység nincsen. A legjobb akarat egészen a legmagasabb fórumokig és a legmesszebbmenő bizalom a német hadsereg kitünősége iránt, amely — mint ezt a fönt említett tiszt elmondta, — szintén már megható hatást tesz. Nem tehetünk mást, mint hogy azokat, akik kételkednek szövetségeseink kiválóságában és jószándékában, háládatlanak tartjuk és olyanoknak, akinek ítéletére semmit sem lehet adni.

A legfelsőbb hadvezetőség egységes el-

Korismahelyiség

1915. évi május hó 1-re kiadó
Petőfi Sándor-sugárút 32. szám.
Bővebbet a háztulajdonosnál.

JÖN!!

JÖN!!

A

BARNUM

CIRKUSZ

SZEGEDRE.

JÖN!!

JÖN!!

járása folytán meg van a valószínűség, hogy a német és osztrák-magyar hadseregek az oroszokkal szemben teljes eredményt fognak elérhetni.

A képviselőház ülése.

— Háborus javaslatok a Ház előtt. —

(Saját tudósítónktól.) A háboru kitörése óta először ma nyitotta meg a Ház kapuit. Már a kora reggeli órákban több száz főnyi közönség, közöttük előkelő urak és uriaszonyok, ostromolták a Ház hivatalait, hogy jelen lehessenek ezen az esetleg történelmi fontosságú ülésen. A Ház termeit csak most alakították át eredeti rendeltetésének megfelelően. A falakon levő táblák: „Ételmezési bizottság”, „Ruházati bizottság” mutatják, hogy tegnap, tegnapelőtt még itt a hadbavonultak családtagjainak segélyezésével foglalkoztak a hadsegítő-bizottság tagjai.

Igen sok a katonaképviselő és a civil-képviselő meleg ovációban részesítenek minden katonát, aki a harcterről jött.

A miniszterek közül elsőnek Teleszky János és Harkányi János báró érkeztek meg. Tisza István grófot várta mindenki, aki későn éjszaka érkezett Bécsből, igen sokan várták a vasutnál és nagy szeretettel ünepezték a német főhadiszállásról érkező vezért.

Általános a vélemény, hogy a Tisza István utazásának semmiféle katonai jelentősége nem volt, hanem diplomáciai és a két szövetséges hatalom barátságos jó viszonyát is impozánsul dokumentáló udvariassági tény.

Tisza István gróf már tíz óraker megjelent, de anélkül, hogy az ülésterembe vagy a folyosóra ment volna, egyenesen Szász Károly alelnököt kereste fel az elnöki szobában. Vele tanácskozott, majd felszólította, hogy kérje meg Andrássy Gyula grófot, Károlyi Mihály grófot és Molnár János apátot, az ellenzéki pártok elnökeit, hogy keressék őt föl, fontos ügyek megtanácskozása végett.

Körülbélül tíz percig tartott a Tisza—Károlyi—Andrássy és Molnár János tanácskozása, amely után az ellenzék e három vezére félrevonult, hogy egymás között tanácskozzák meg azt, amit velük Tisza tudatott.

A társalgóban az összes ellenzéki képviselők bevonásával megbeszélés volt. Ezen Károlyi Mihály tudatta az ellenzék tagjaival, hogy mi volt a megbeszélés tárgya az elnöki szobában. Eszerint a megbeszélés csak a Háznak napirendjére, illetve az ülésekre vonatkozik.

(Az ülés megnyitása.)

Tizenegy óraker Szász Károly alelnök megnyitja az ülést. A terem összes lámpái égnek. A karzatok zsufolva vannak közönséggel. Tisza István grófot nagy ovációval fogadja a munkapárt beléptekor. Tisza fekete redingóban van.

Az elnöki előterjesztések után Tisza István gróf jelenti, hogy legkegyelmesebb királyi kézirat érkezett. Ezután a Ház egybehívásáról szóló királyi kéziratot olvassák föl. Ennek bevégeztével az összes képviselők megjelenték a király. A ház hódoló tisztelettel tudomásul veszi a királyi kéziratot és azt a főrendiháznak átküldi.

Az elnök — a jelenlegi állapotokra való tekintettel — minden különös utalás nélkül indítványozza, hogy a július utolsó napjaiban kitiltotti képviselőket, név szerint: Polónyi Gézát, Fernbach Károlyt, Palugyay Móricot, Polónyi Dezsőt és Sümegi Vilmost ezen határozatnak hatálya alól mentse föl. (Zajos helyeslés a jobboldalon.)

Szász Károly elnök: Amidőn tanácskozásainkat a haza javára folytatjuk, nem fedelkezhetünk meg arról a nagyszerű és felfelé emelő lelkesedésről, amely az egész országot áthatja és vitéz katonáink hazaszeretetéről, hűségéről és ragyogó hősi tetteiről.

Majd bemutatja a miniszterelnök átíratát, amely szerint Pejacsevics Tivadar gróf akadályoztatása tartamára a horvát miniszter teendőivel őt bizta meg a király. Bemutatja Károlyi Mihály gróf és Keglevich Gyu-